

Abril a París

Michael Wallner

El metge va dir que havia estat de sort. Si el fragment de metralla hagués penetrat un mil·límetre més a la dreta, no m'haurien pogut salvar l'ull. Em va posar una bena; a partir d'aquell moment vaig veure el món pla. A l'albada em van portar a l'hotel.

Poc després de les set van sentir-se passes que s'acostaven pel corredor. Van trucar un sol cop i ja els tenia a l'habitació. Eren homes de civil aquesta vegada, em van dir que em vestís. Abans d'haver-me despertat del tot, van començar a escorcollar les meves coses. Vaig preguntar quin n'era el motiu, vaig protestar. Instruccions, van dir, em van fer callar. Mentre em posava l'uniforme, la por s'apoderà de mi. Havia previst aquell moment cent vegades, des del dia que m'havia transformat per primer cop en monsieur Antoine.

Van agafar els llibres francesos i fotografies privades dels prestatges, un diari en què gràcies a Déu havia fet l'última anotació mesos enrere. Quan van treure de l'armari el vestit de quadrets, vaig estrènyer les mandíbules. Aquell vestit no provava res, però sentia que em desemascarava. Un va descobrir el lloc d'on havia arrencat l'etiqueta. No em van preguntar res, només van constatar. Em van dir que m'afanyés. Amb la bena a l'ull qualsevol moviment m'era desacostumat. Mentre recollia el més necessari, em va passar pel cap un desig que em sorprengué: si ja fos al front, m'estalviaria el pitjor.

Passos damunt meu. També eren a l'habitació d'en Hirschbiegel. Vaig maleir-me per la imprudència d'haver-lo embolicat en la meva doble vida. Es van sentir renecs bavaresos provinents de dalt. Quan em treien de l'habitació, al pis superior van arribar a les mans. Pel forat de l'escala vaig veure en Hirschbiegel, que, a mig vestir, feia valer la protecció del seu coronel. Dos homes de civil li tenien els braços agafats a l'esquena. L'alferes, gros com un bocoi, tenia massa força; es va desfer dels que l'aferraven.

-Company! -cridà en Hirschbiegel molt esverat. Com un bou que reconeix els carnisers. Abans que pogués respondre-li, em van empènyer cap endavant.

Amb un cotxe civil em van portar al meu antic lloc de treball, a la Rue des Saussaies. Avui no vaig passar per l'entrada que feia servir cada dia; es van aturar davant d'un portal menys visible. Aquí paraven normalment els transports que recollien delinqüents i els duïen a l'interrogatori. Em van conduir a través de passadissos dels quals coneixia l'existència, però on no havia posat mai els peus. La llum elèctrica penjava esmorteïda dels llindars, les parets mal emblanquinades s'anaven escoltant darrere meu. Vaig intentar trobar targetes amb noms a les portes de les cel·les; no n'hi havia cap. Només forats negres darrere dels quals hi havia persones.

La porta de la cel·la es tancà darrere meu; ni una paraula més com a explicació. Em vaig quedar repenjat a la paret. El vague sentiment de la infantesa, quan m'esperava una tasca que no superaria. Damunt del catre dues mantes plegades, la màrfega semblava acabada d'omplir. La pica bruta, l'aixeta funcionava. El cubell desinfectat. La finestra començava a l'altura del cap. Calia agafar-se a

la reixa i pujar a pes de braços per veure el carrer.

Em vaig treure la jaqueta, la vaig posar sobre la màrfega com a coixí. Tenia fred. La calefacció era un tub estriat que baixava del sostre i desapareixia al terra. Em vaig tapar amb les mantes. Si tancava l'ull dret, veia la bombeta a través de la bena com un sol emboirat. La ferida em cremava.

Tres oficials de la SS morts, molts ferits. Calia trobar ràpidament els autors; l'incident arribaria fins a Berlín. Vaig intentar veure la meva situació amb els ulls dels que m'observarien a través de l'espiera, em vindrien a buscar, m'interrogarien. Què havia fet? Posar-me un vestit de quadrets. Ningú no entendria els meus motius. Alta traïció, va ser el pensament que ressonà dintre meu, i ja no vaig poder foragitar-lo.

“No vagis mai més al Turachevsky”. Mentre em palpava la ferida estirat al catre, gairebé em va agradar la idea d'haver anat a parar en aquella situació per culpa de la Chantal. L'admirava. La Pal·las Atena s'havia despullat davant dels odiosos alemanys per fer-los saltar després pels aires. Vaig incorporar-me. No havia previst aquest desenllaç jo? No era un fet inqüestionable, des del moment que vaig treure el vestit de quadres de l'armari, que havia d'acabar allà? Només podia haver-hi hagut una sortida: el front. Judici sumari, tant aquí com allà.

Em vaig alçar, vaig fer un parell de flexions per fer circular la sang, vaig començar a caminar. Sis passes i mitja en una direcció, sis passes i mitja en l'altra. El somier metàl·lic anava i venia pel meu costat, la galleda, la pica. S'havia fet de dia, havien apagat la il·luminació del sostre. Qui sap si em vindrien a buscar avui ja? Necessitaven resultats.

WALLNER, Michael. *Abril a París*, Barcelona: Columna, 2006.

Traduït per Ramon Farrés